

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

2. Prima conclusio ostenditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

est genericum abstractum non predicatur de specificis, ut de humanitate, & equitate, sed quod non predicatur de pluribus differentibus specie non potest esse genus: ergo abstracta non sunt generabilia nec sunt species: ergo.

4 Secunda sententia ait solum concreta accidentium poni directe in predicamento, quæ sic probatur.

5 Primo, predicamenta accidentium distinguuntur penes diversum modum predicandi de substantia: sed accidentia non predicantur de substantia nisi in concreto: ergo.

6 Secundo, quia accidentia debent collocari in predicamento secundum illud nomen, quod magis explicat eius naturam; sed huiusmodi est concretum solum: ergo solum, &c. Probatur minor, concretum accidentis semper est denominativum; sed denominativum solum proprie significat naturam accidentis quatenus adiacet subiecto, quod est proprium accidentis: ergo accidentia in concreto solum ponuntur in predicamento, & non in abstracto.

7 Tertia sententia asserit solum abstracta accidentium, non concreta poni directe in predicamento, & probatur sic, illud ponitur in predicamento quod est ens per se, & non per accidens: sed concreta accidentium cum dicant compositionem diversarum naturarum completarum sunt entia per accidens, & solum abstracta sunt entia per se: ergo sola hæc, & non illa ponuntur in predicamento.

SECTIO II.

Prima Conclusio ostenditur.

8 **P**rima conclusio: abstracta substantialia ut humanitas, & animalitas ponuntur directe in predicamento; sic communiter peritiores neoterici, & probatur.

9 Primo, quia illud ponitur directe, & per se in predicamento quod est ens reale per se, & completum essentialiter: sed abstracta substantialia ut animalitas, & humanitas sunt huiusmodi: ergo sunt directe in predicamento collocanda; maior est evidens ex conditionibus omnibus, quæ à communi Doctorum consensu solent requiri, ut res in predicamento collocentur; quod autem essentialiter debeant esse completa quæ collocantur in predicamento sic patet, quia ideo non ponitur existentia in predicamento, quia non est complementum essentialiter respectu rerum. Item homo truncus sine manibus, & pedibus potest poni in predicamento, quia licet non haberet manus, aut pedes, cum tamen tunc esset essentialiter completus, sufficeret ad hoc ut poneretur in predicamento, quia manus, & pedes non sunt de complemento essentiali hominis. Evidentius confirmatur, nam ad demonstrandum metaphysica solum agit in predicamento de rebus secundum suam prædicata essentialia, nihil contemplando de eorum existentia, aut integritate substantiali, aut entitativa, nam prædicamenta sunt propria metaphysicæ. Metaphysica autem solum agit de prædicatis essentialibus: ergo solum ordinat prædicamenta ex rebus completis essentialiter, & per se, & non curat de aliis rebus, quæ extra essentiam illorum sunt, quare communiter solet definiti, prædicamentum est coordinatio generum, & spe-

ciem, aut prædicatorum essentialium: atqui inter genera, & species nihil reperitur de integritate entitativa, aut substantiali: ergo.

Minor illa in qua est tota difficultas sic probatur, illud est completum essentialiter, cui nihil essentialiter deficit, à quo essentialiter compleatur: sed humanitati Verbi v.g. nihil essentialiter deficit à quo essentialiter compleatur: ergo humanitas est quid completum essentialiter; maior sic probatur, ideo Deus in quantum est completus essentialiter, & homo est ens completum essentialiter, quia illis nihil deficit essentialiter à quo in suis essentiis compleantur, & contra materia prima est incompleta essentialiter, quia illi deficit forma à qua completetur essentialiter: ergo. Minor sic probatur, humanitati quatenus talis est solum deficit suppositaliter: sed hæc non est complementum essentialiter respectu humanitatis, nec convenit ut prædicatum essentialiter, nec est de essentia humanitatis: ergo nihil essentialiter deficit. Probatur hæc minor, terminus alicuius entitatis est extra essentiam rei cuius est terminus, ut videre est in ultimo indivisibili motus, in puncto terminativo lineæ, &c. sed substantia est ultimus terminus humanitatis: ergo substantia non est de essentia, sed extra essentiam rei. Quod probatur sic evidenter, quia Christus in quantum homo fuit completus essentialiter ut talis, & in esse hominis: sed nihilominus illi deficiebat substantia humana, quæ est suppositalitas: ergo substantia non est essentialis homini; probatur hæc consequentia, quia impossibile est quod aliquid sit completum essentialiter cui deficit aliquid essentialiter prædicatum, sed Christo in quantum homo est, deficit substantia humana, & nihilominus essentialiter completus in quantum homo: ergo substantia non est prædicatum essentialiter hominis.

Confirmatur primo hoc, quia de fide constat Christum in quantum hominem non distingui essentialiter, & specie à quocumque alio homine: sed si substantia esset prædicatum essentialiter, Christus essentialiter distingueretur ab hominibus: ergo substantia non est prædicatum essentialiter; sequela sic probatur, quando distinguuntur in aliquo prædicato essentiali, vel quando datur in uno prædicato aliquod essentialiter quod non datur in alio: sed Christus habet substantiam divinam, quæ totaliter, & essentialiter, & omnimodo distinguitur à substantia creata: ergo si per vos substantia est prædicatum essentialiter, aliquod prædicatum essentialiter essentialiter distinctum datur in Christo quod in cæteris hominibus non reperitur: unde necessario distingueretur essentialiter Christus qui est homo à cæteris hominibus, quod est falsum: ergo substantia non est de essentia hominis, ut homo est.

Confirmatur secundo, in hoc distinguitur natura divina à creata, quod de essentia naturæ divinæ est substantia absoluta, si datur & existentia; de essentia autem naturæ creatæ non est nec existentia, nec substantia; unde natura creata non petit essentialiter subsistere in se, sed potest subsistere in alieno supposito, ut humanitas Christi subsistit in supposito divino: ergo substantia non est complementum essentialiter naturæ humane.

Vigetur, quia licet substantia absoluta sit de essentia divinitatis, & Dei, nihilominus substantia

tria relativa, quia est terminus naturæ non est de essentia Dei, quia de essentia termini est supponere constitutam essentiam, & esse extra essentiam, cuius est terminus, non obstante summa identitate, & simplicitate, quæ datur inter naturam divinam, & personalitatem divinam: sed substantia creata, v. g. hominis est terminus naturæ humanæ; ergo à fortiori erit extra essentiam hominis, & non erit complementum essentialiter illius: unde completa essentialiter est natura humana sine sua substantia.

14 Declaratur amplius hoc, quia sicut de essentia Petri non est supposititas eius, ita nec de essentia hominis substantia humana, nec de essentia animalis substantia animalis, & sic de cæteris superioribus, est enim eadem omnium ratio. Item quia quicquid est de essentia hominis est de essentia Petri; ergo è contrario, quicquid non est de essentia Petri non est de essentia hominis: sed de essentia Petri non solum non est hæc substantia humana secundum speciem rationem eius, nam in Christo est tota essentia huius hominis, & non est substantia humana secundum speciem rationem eius creatam; ergo talis ratio substantiæ non est de essentia hominis ut sic; unde hæc abstracta, & concreta licet distinguantur ex natura rei, tamen proprie non distinguuntur essentialiter, seu in essentia, sed in modo quodam terminante, & complemte substantiam, quem includunt concreta, & non abstracta; ergo hæc omnia concreta præter essentiam includunt aliquid, quod proprie non spectat ad essentiam, sed ad complementum talis substantiæ in suo gradu; ergo abstractis quibus deficit illa substantia, nihil essentialiter deficit; ergo sunt essentialiter completa; sicut si homini deficeret anima, quia est prædicatum essentialiter, esset incompletus homo essentialiter, quia deficeret illi aliquid essentialiter, à quo essentialiter constituitur, & completur, quia tamen de facto illi non deficit, est completus ens, unde licet metaphysice destituantur existentia, quia non est essentialis illi, essentialiter completus manet homo.

15 Deinde efficaciter, quia omne prædicatum essentialiter, seu quodcumque prædicatum de essentia rei identificatur realiter, & ex natura rei cum tota entitate rei, ut contra Scotum late probatum manet: sed substantia distinguitur ex natura rei ab humanitate tanquam excludens ab excluso, & ab homine tanquam inclusum ab includente realiter: ergo substantia non est de essentia hominis, quia tota essentia completa manet in sola humanitate; unde si homo est completus essentialiter, & tota essentia consistit essentialiter in humanitate, præcisa substantia manebit completa essentia hominis in humanitate, sicut quia homo est essentialiter completus, & existentia non est de essentia aut manus, seu pedes non sunt de essentia ablata metaphysice existentia, manibus, & pedibus præcisis erit homo essentialiter completus: ergo similiter sine substantia erit completa humanitas essentialiter, quia substantia non est prædicatum essentialiter hominis. Accedit quod prædicata accidentalia absque inherencia, quæ correspondet in substantia substantiis nominibus abstractis significata completam sortiuntur rationem prædicamentalem: ergo & abstracta substantia, cum multo perfectiora, & completiora, ut ita dicam, sint secundum naturam substantialem (ut v. g. in Christo sine substantia

propria) quam natura accidentalis sine inherencia; nec minus inherencia sic de complemento accidentis intra proprium genus, quam substantia de complemento substantiæ, cum utraque rationem vicini termini intrinsece terminantis, & complementis in proprio genere habeat.

Dices humanitatem, & cætera abstracta non esse entia completa, quia sunt partes hominis, & componunt cum substantia concreta: atqui pars est res incompleta: ergo abstracta quæ sunt partes sunt incompleta, & sic directe non ponuntur in prædicamento; hæc solutio est vnicum adversarium præsidium.

Contra quod sic argumentor, quia humanitas, & cætera abstracta, licet substantialiter componant, non componunt essentialiter, quia essentialiter sunt completa, & composita essentia, ut iam late probatum, ac demonstratum manet; cum quia illa compositio est extra essentiam naturæ humanæ. Tum quia suppositum non est essentialiter compositum, sed tantum substantiale, nam tota essentia completa in humanitate consistit; unde, ut iam probavimus, tota essentia completa hominis in Christo est, ubi non est substantia humana, quare cum humanitas ante compositionem suppositi sit completa essentialiter, dum componit non potest componere aliquid essentialiter, sed solum aliquid substantiale suppositale, aut personale, & ideo non componit quidditative, & essentialiter: sed solum substantialiter, unde natura solum potest concipi incompleta supposita, integraliter, aut substantialiter, necesse tamen debet concipi completa quidditative absolute ac simpliciter: sed prædicamentum constituitur ex completis essentialiter; ergo recte potest prædicamentum constitui ex abstractis substantiabilibus.

Confirmatur, quia compositio humanitatis cum substantia est compositio essentiae completæ secundum omnia prædicata quidditative ipsius cum modo ex natura rei distincto ab ipsa, ac proinde extra essentiam ipsius existentis: sed talis compositio non arguit rem componentem esse incompletam essentialiter, sed potius supponit esse completam quidditative; ergo ex eo quod humanitas componat cum substantia tanquam cum modo, &c. non debet colligi esse incompletam essentialiter, eo modo quo requiritur ut res ponatur, vel non ponatur in prædicamento. Minor in qua est difficultas sic patet, quia etiam suppositum componit cum creatione, aut conservatione Dei, quæ est modus substantialis in sententia P. Suarez quoddam concretum, quod creatum, seu conservatum dicitur, nam talis actio intrinsece vnitur supposito Angelico v. g. quod ex vi talis creationis, aut conservationis creatum, aut conservatum nominatur, (nam sicut substantia Angeli per adhesionem intrinsecam afficit Angelum, ratione cuius vnitur per se naturæ Angelicæ, & ex vi talis unionis resultat illud totum subsistens, ita similiter creatio afficit per adhesionem intrinsecam suppositum Angelicum, ratione cuius vnitur intrinsece per se tali supposito actio illa Dei conservativa, aut creativa, ex vi cuius unionis resultat totum illud creatum, aut conservatum intrinsece, & nihilominus suppositum quod componit cum conservatione, concretum illud non dicitur incompletum præcise sumptum, & consideratum, & quatenus distinguitur à conservatione, ita ut expellatur à li-

nea recta predicamenti, imo potius ipsum suppositum per se praescindendo à conservatione, ita est completum, ut recte ponatur in linea predicamentali.

- 19 Cuius ratio non est alia, nisi quia tale suppositum componit cum conservatione tãquam cum modo ex natura rei distincto à supposito, ac proinde extra essentiam illius existentis, ratione cuius talis compositio non dicitur essentialis, & ideo non arguit suppositum quod cum illa componit esse incompletum essentialiter, sed potius supponit quidditative esse completum. Et ratio est à priori, quia id quod non est essentialiter, & advenit alicui non potest complere essentialiter illud, sed potius debet supponere essentialiter completum id cui advenit, quia ante ea quae non sunt essentialia praesupponitur essentia ultimo constituta, ut videre est in anima rationali, quae essentialiter praesupponitur iam constituta integre, & adequate quidditative in esse animae ante adventum intellectus, & voluntatis, quia intellectus, & voluntas non sunt formalitates essentialiter animae, sed potius extra essentiam illius, sed actualis conservatio non est de essentia, aut praedicatum essentialiter suppositi quod conservatur: ergo non componit essentialiter cum ipso: ergo tale suppositum non est incompletum essentialiter: sed potius praescindendo à conservatione, ut à modo distincto à parte rei ab ipso, & extra essentiam illius est essentialiter completum, quia modus extra essentiam non arguit incompletum rei, sed potius rem sine tali modo esse completam essentialiter: sed humanitas componit cum subsistentia tanquam cum modo est natura rei distincto ab ipsa extra essentiam illius existentis; ergo talis compositio non arguit in humanitate ipsam esse incompletam essentialiter: sed potius supponit esse quidditative completam.

- 20 Amplius explico hoc, quia suppositum non ponitur in predicamento substantiae, ratione conservationis, sed potius per se ipsum ponitur praescindendo à conservatione, quia predicamentum substantiae non est predicamentum in quo est conservatio, predicamentum enim conservationis est predicamentum actionis; unde conservatio solum existit in hoc predicamento, & non in predicamento substantiae: ergo propter conservationem non est suppositum in predicamento substantiae, sed potius ratione sui ipsius praescindendo à conservatione.

- 21 Imo concretum ex conservatione, & supposito non ponitur formaliter in predicamento substantiae, sed in predicamento conservationis, hoc est in predicamento actionis, sicut concretum ex albedine ponitur in predicamento qualitatibus, & concretum ex substantia, & quantitate per vos, scilicet quantum ponitur in predicamento quantitativitatis, & non in predicamento substantiae; & ideo asseritis accidentia non solum in abstracto, sed etiam in concreto poni in suis predicamentis: ergo signum est praescindendo à compositione cum conservatione esse completum suppositum, ita ut possit poni in predicamento substantiae; unde talis compositio nullius momenti est, nec ullo modo impedit ad hoc, ut id quod componit cum tali actione, ponatur vel non ponatur in proprio predicamento, quia talis res quae huiusmodi compositionem ingreditur, componit non essentialiter, licet à parte rei substantialiter

componat, quia talis modus est extra essentiam suppositi componentis: sed etiam subsistentia non est de essentia naturae humanae cum qua componit, sed potius est extra essentiam illius: ergo compositio illa non impedit quominus humanitas ponatur directe in predicamento substantiae.

SUBSECTIO I.

Aliae confirmationes ponuntur.

Species Metaphysica est ita quid completum adhuc ratione ut nullus dubitaverit de specie an directe ponatur in predicamento, quia essentialiter non componit nec ordinatur ad componendum aliquid essentialiter, cum nihil de complemento essentiali deficiat illi, & nihilominus per rationem species componit substantialiter cum individuatione individuum, quod individuum adhuc metaphysice est ens per se substantiale, Petrus enim non est ens per accidens, neque accidentale: sed substantiale per se, & quia haec compositio non est essentialis non definit esse species essentialiter, ac proinde simpliciter, & absolute completa: ergo similiter licet natura abstracta componat cum subsistentia aliquod ens per se, cum haec compositio non sit essentialis, non definit esse ens per se essentialiter, ac proinde simpliciter, & absolute completum humanitas.

Declaratur hoc evidenter, quia Verbum divinum, nec per modum formae verae, & propriae, nec per modum materiae potest ullo modo componere, & nihilominus componit de facto per terminationem Christum, qui est ens per se substantiale, & suppositum humanum, de quo nulla ratio tribuitur ab omnibus Theologis, nisi, quia prima compositio est imperfecta, & petit ut extrema componentia sint essentialiter incompleta, in secunda autem minime, quia prima est essentialis compositio; secunda non est essentialis, ac proinde licet Verbum divinum componat iure, & proprie, & intrinsece non definit esse completum, sed natura humana cum subsistentia non componit primo modo ut vera, & propria forma, aut materia, nec per compositionem essentialiter: sed per compositionem terminativam, hoc est, naturae cum termino, & eo genere compositionis, quo resultavit ex natura humana, & ex Verbo divino Christus, quae secunda compositio est: ergo illa compositio naturae humanae non arguit incompletionem essentialiter in natura humana, siquidem non arguit talem incompletionem in Verbo divino tali modo componente Christum, quare absolute est completa essentialiter natura humana licet componat, cum talis compositio non sit essentialis: sed terminativa.

Dices, ideo non esse Verbum divinum incompletum licet componat, quia est infinitum ens.

Contra primo; nam si compositio illa ex natura sua, & ex se peteret extrema incompleta, Verbum divinum non posset componere media illa compositione; nam Verbum divinum, quia Deus est, & infinitum ens non est capax imperfectionis, quae in compositione petente extrema incompleta reperitur. Imo ideo evidenter ego in isto sic: talis compositio non dicit imperfectionem.

fectionem: nec petit extrema incompleta, siquidem Verbum divinum est capax componendi tali compositione, & ut diximus, Deus est incapax imperfectæ unionis, nam si Deus licet ens infinitum sit in vestra sententia est capax illius unionis, quæ ex natura sua, essentialiter, & ex sua essentia petit extrema imperfecta, siquidem incompleta, & ex alio capite Deus non mutat essentias, Deus necessario, licet infinitum ens sit, erit capax illius imperfectionis, quæ necessario, & essentialiter petitur ab ipsa compositione, alias Deus mutaret essentias rerum ut illius unionis; sicut, v. g. si aliquis diceret, Deus quia infinitum ens est, potest facere peccatum, & potest habere ignorantiam: sed propter talem infinitatem non esset peccator, aut ignorans, quis enim potest tam ignoranter procedere? nam certe dicemus, voluntarie, & inconsequenter proceditis, conceditis primam imperfectionem, licet Deus infinitus sit, & non vultis concedere secundam, licet infinitus sit, certe aut melius diceretis negando tam primam quam secundam imperfectionem, siquidem infinitas utrique opponitur manifeste, aut consequentius procederetis, si postquam imperfectionem primam conceditis, concederetis etiam secundam non obstante infinitate Dei; nam in hoc secundo modo solum vnum ignorantia peccatum committitis concedendo imperfectionem in Deo: primo autem, & ignorantia, & inconsequentia defectu laboraretis sine dubio: totum hoc manifeste, & evidenter convincitur; Verbum divinum, quia est infinitus non est capax compositionis essentialis materie, & formæ, quia secum importat hanc imperfectionem petendi extrema essentialiter incompleta: ergo si Deus est capax unionis aut compositionis terminationis, ideo est, quia talis compositio non petit talem incomplexionem in extremis: sed potius petit extrema completa essentialiter, imo supponit iam complementum essentialiter in extremis ut distinguatur hæc compositio ab essentiali: ergo falsa est solutio adversariorum; unde si humanitas componit cum substantia ex tali compositione terminativa non debet colligi incomplementum in humanitate: sed potius ut componit tali compositione, debet colligi esse completam essentialiter.

16 Contra secundo, quia humanitas in Christo non est infinita, & nihilominus in tali compositione, ut supra probavimus, manet completa: ergo ratio quare Verbum divinum non est incompletus, non est, quia est infinitus: sed potius quia talis compositio ex natura sua non petit terminos incompletos, sed potius extrema completa essentialiter exigit, ergo ex tali compositione in natura si recte syllogisemus, potius complementum essentialiter debet colligi in humanitate.

17 Confirmatur, quia in sententia omnium adversariorum ponuntur prædicata essentialia in prædicamento præscindendo ab existentia: sed existentia est magis intrinseca naturæ quam substantia, cum hæc ex natura rei distinguatur à natura, illa vero non, & existentia complet entitatem, & cum essentia in sententia multorum componitur ens per se metaphysicè: ergo natura à fortiori præscindendo à substantia poterit poni directe in prædicamento.

18 Declaratur in partibus integralibus rei cuiuscumque compositæ, nam pars quantitatis dum

est separata ab alia; & pars aquæ dum dividitur à comparte aquæ est ita completa, ut sine dubio apud adversarios ponatur directe in prædicamento, quia licet componat integraliter, nihilominus, quia talis compositio non est essentialis non est essentialiter pars: sed tantum integraliter, & sic non definit esse essentialiter completa aqua, quæ antea componebat; ergo similiter humanitas cum solum componat integraliter, aut entitative, & non essentialiter, non definit esse absolute, essentialiter, & simpliciter completa; unde recte in prædicamento collocabitur.

SUBSECTIO III.

Proponuntur 2. 3. 4. & 5. argumentum.

Secundo probatur: linea quæ est species quæ. 19
Stitatis in sententia adversariorum adhuc considerata sine indivisibilibus ultimis, & corpus sine superficie terminativa, & terminis illorum, essent in prædicamento directe, & essent entia completa essentialiter, quia non complentur essentialiter per illa indivisibilia, nam ultima indivisibilia cum sint termini non sunt de essentia lineæ, nec corporis, quia terminus est extra essentiam rei cuius est terminus; ergo similiter natura humana sine substantia quæ est terminus illius, ac per consequens extra essentiam naturæ humanæ erit ens completum, & directe collocabitur in prædicamento.

Tertio, supremum genus prædicamenti substantiæ, v. g. substantia completa est norma, & regula ad cætera quæ debent poni in ipso substantiæ prædicamento, iuxta illud Aristotelis, quod est primum in vnoquoque genere est mensura cæterorum; sed illud supremum genus ponitur in abstracto, nam illud caput non est ens substantiale sub hoc nomine quod est concretum; sed sub hoc substantia completa quod est abstractum, quod patet, quia nullum concretum prædicatur de abstracto ut de se patet: sed in hac propositione humanitas Christi est substantia essentialiter completa, prædicatur illud caput prædicamenti de abstracto illo humanitatis: ergo illud est abstractum; ergo cætera, quæ ponuntur in prædicamento potius debent poni sub illo ut abstracta, quam concreta, & concreta sub hoc nomine entis substantialis, aut entis per se completi, concretum enim concretorum est caput, & abstractum abstractorum.

Quarto, quod est prædicabile de pluribus differentibus specie vere, & formaliter, & quod est iure, & formaliter prædicabile de pluribus differentibus numero in eo quod quid sunt vera genera, & species, & quæ sunt vera genera, & species vere, & directe ponuntur in prædicamento, quia prædicamentum nihil est aliud, quam generum, & specierum coordinatio: sed animalitas prædicatur vere, & formaliter de humanitate, & equitate, & humanitas, & equitas distinguuntur specie. Item humanitas prædicatur de hac, & illa humanitate in eo quod quid, & essentialiter, ut questione ultima Universalium in communi, mox videri, evidenter manet demonstratum: ergo animalitas est verum genus, & humanitas vera species; ergo directe ponuntur in prædicamento hæc abstracta.

X x x

Confin

32 Confirmatur, quia omne quod est essentialiter completum est sub aliquo genere, & sub aliqua specie, sed abstracta sunt essentialiter completa, cum non abstrahant ab aliquo predicato essentiali, sed à termino extra essentiam: ergo sunt sub genere, & specie inter quæ datur supremum genus; ergo sunt in ordine prædicamentali; maior est clara, nam ideo Petrus est sub specie hominis, & homo sub genere animalis, & utrumque sub supremo genere, ex quibus omnibus fit prædicamentum substantiæ, quia sunt entia per se completa: sed humanitas, &c. sunt entia per se, & non per accidens completa essentialiter; ergo directe ponuntur in prædicamento.

33 Quinto, Christus ut homo est in prædicamento substantiæ directe per vos, sed non ponitur ratione divinitatis, cum nec Deus, nec Verbum divinum, in sententia adversariorum, collocetur in prædicamento; alias si propter divinitatem Christus poneretur in prædicamento, à fortiori deberet poni ipse Deus iuxta illud propter quod unumquodque tale, & illud magis: ergo directe ponitur propter humanitatem, quia in Christo non est aliud propter quod ponatur nisi Verbum divinum, & humanitas; non propter primum: ergo propter secundum: sed illud est abstractum: ergo abstractum ponitur directe in prædicamento.

SECTIO III.

Ostenditur secunda conclusio.

34 **S**ecunda conclusio: abstracta accidentium, v.g. quantitas, &c. ponuntur directe in prædicamento. Hæc est clara sententia Aristotelis, qui secundum communem translationem numerat prædicamenta in abstracto, dicendo substantia, quantitas, qualitas, relatio, &c. ergo recte ponuntur in abstracto.

35 Secundo probatur ratione, illa ponuntur in prædicamento directe quæ possunt essentialiter, & complete de suis inferioribus prædicari ut genera, & species: sed hæc sunt veræ prædicationes superiorum generum de inferioribus speciebus potentia est qualitas, corpus est quantitas, albedo est color, paternitas est relatio: ergo abstracta ponuntur directe in prædicamento.

36 Dices accidentia in abstracto esse incompleta essentialiter, ac proinde non posse directe poni in prædicamento.

Sed contra manifeste, quia si accidentia in abstracto essent incompleta essentialiter, & solum existerent essentialiter completa in concreto vel completerentur per inhærentiam ad subiectum, vel per ipsum subiectum solum, enim hæc adduntur accidentibus dum in concreto sunt: sed per neutrum possunt essentialiter compleri: ergo ex se sine subiecto, & inhærentia sunt essentialiter completa: sed accidentia sine subiecto, & inhærentia sunt in abstracto: ergo accidentia in abstracto sunt essentialiter completa.

37 Minor illa quantum ad inhærentiam sic probatur, quia inhærentia actualis est modus ex natura rei distinctus à tota essentia accidentis; unde talis inhærentia est extra essentiam accidentis, & per consequens non est prædicatum essentialiter illius, nec de essentia eiusdem; alias non possent accidentia separata existerere ab actuali

inhærentia in Eucharistia, quod est omnino falsum ut definit Concilium Tridentinum, quia nihil potest esse, & separatim existerere sine prædicatis essentialibus, & divisum à constitutivis, & completivis essentialiter, ut videre est in homine, qui adhuc divinitus nullo modo potest existerere separatim à predicato rationalitatis, &c. & ratio est quia tale prædicatum complet essentialiter essentiam hominis, sine quo talis essentia esset incompleta essentialiter: sed accidens existit in Eucharistia separatim ab actuali inhærentia: ergo actualis inhærentia non est de essentia accidentis, neque complet quidditative essentiam illius; ergo accidens præcisa inhærentia ad subiectum manet essentialiter completum: ergo in abstracto est completum essentialiter.

Item, quia inhærentia est conditio accidentis; ad existendum, datur enim inhærentia ut tenuis, debilis, & imperfecta natura accidentis existat, & conservetur in existendo: sed illud quod tantum est conditio existendi non potest esse complementum essentialiter, ergo inhærentia quæ talis est non complet essentialiter accidens. Maior est certa: nam eo modo se habet substantia respectu accidentis, quo se habet inhærentia respectu substantiæ: sed substantia est modus existendi per se in substantia: ergo inhærentia est modus, quo existit accidens in alio, ac proinde est modus existendi.

Minor sic probatur, quia quando aliquid prædicatum est extra essentiam rei, neque tale prædicatum complet essentialiter illam, modus talis prædicari non potest esse de essentia illius rei, nec potest vlllo modo essentialiter complere illam: sed potius est omnino extra essentiam eiusdem rei, ut videre est in figura, quæ quia est modus quantitatis non potest esse de essentia substantiæ, quia quantitas cuius modus est, est extra essentiam illius, quod evidenter patet in inhærentia, quæ nullo modo est de essentia substantiæ, quia accidens cuius modus est, est extra essentiam substantiæ absolute, ac simpliciter. Et ratio à priori est, quia accessorium sequitur naturam sui principalis.

Atqui existentia nullo modo est de essentia accidentis, neque complet essentialiter illud: sed potius est extra essentiam ipsius: ergo actualis inhærentia, quæ est modus talis existentie non potest esse de essentia accidentis, neque complere quidditative illam: sed potius est omnino extra essentiam illius.

Deinde, quia eo modo est medium ad aliquem finem, quo est finis ad quem tale medium per se ordinatur: sed finis illius actualis inhærentiæ non est essentia accidentis: sed existentia illius, (loquor enim de fine proximo, & immediato) & existentia non est de essentia accidentis: ergo neque inhærentia, quæ est medium ordinatum, ad talem existentiam.

Secunda pars illius minoris quoad subiectum adeo evidens est, ut nulla indigeat probatione, quia substantia non est, de essentia accidentis, alias substantia esset incompleta essentialiter, v.g. Angelus, & homo quæ sunt subiecta accidentium quod est falsissimum; & deinde patet hoc omnibus argumentis nuper positum de Eucharistia: ergo sine subiecto, & inhærentia accidens est completum essentialiter, ac proinde in abstracto; unde patens, & apertum est accidentia in abstracto non esse incompleta.

Præterea